

JO KURA CITA TAUTA IR TIK LIELA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 4:1–9, Mt 15:1–9, 4Moz 25:1–15, 1kor 10:13, 5Moz 4:32–35, Mt 5:13–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Un kurai citai lielai tautai tik taisni likumi un tiesas kā visa šī bauslība, ko es šodien dodu jūsu priekšā.” (5Moz 4:8)

Pirmās trīs 5Moz grāmatas nodaļas pamatā ir vēstures mācību stundas, atgādinot tautai, ko tā bija piedzīvojusi līdz šim. Brīdī, kad nonākam līdz 4. nodaļai, vēstures mācību stunda kļūst par svētrunu laiku. Vēstures notikumu atspoguļošana nebija tikai vēstures atgādinājums, tā kalpoja nolūkam parādīt viņiem Dieva žēlastību un spēku, darbojoties savas tautas vidū, kā arī lai pateiktu, ka, pat neskatoties uz to, ka viņi bija rīkojušies nepareizi, Kungs vēl joprojām godināja Savu derību ar viņiem.

Ceturtā nodaļa sākas ar ebreju valodas saikli un apstākļa vārdu “we’attah”, ko varētu tulkot kā “un tagad” vai “tāpēc tagad”. Viņi bija pārskatījuši savu neseno vēsturi, atgādinājumu, ko Dievs bija darījis, vadot viņus līdz šai vietai, “tāpēc tagad” Dievs viņiem liek darīt to, kas viņiem būtu jādara no savas puses (sk. arī 5Moz 10:12).

Tieši tāpēc pirmais darbības vārds, kas nāk pēc “tāpēc tagad”, ir “šama”, tas pats darbības vārds (un tādā pašā formā), kas izmantots Šema lūgšanas sākumā, un tas nozīmē “dzirdēt” vai “klausīties”, vai “paklausīt” – darbības vārds, kas 5. Mozus grāmatā bieži atkārtojas.

Pārfrāzējot šī nodaļa sākas šādi: “Tagad, Israēl, tā dēļ, ko Es esmu darījis tavā labā, tev ir jāpaklausa sekojošajam...”

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. novembrī.

Nepielieciet un neatraujiet

Izlasi 5Moz 4:1, 2. Kas bija īpašais brīdinājums, ko Kungs viņiem deva attiecībā uz Saviem “likumiem un tiesām”, un kāpēc viņi par to tika brīdināti? (Sk. arī 5Moz 12:32.) _____

Kungs saka, lai viņi klausā “likumiem un tiesām” un nepieliek vai neatrauj neko no tiem. Kāpēc Viņš to saka? Galu galā kāpēc gan kāds gribētu mainīt Dieva likumu?

Mēs, protams, zinām atbildi.

“Sātans ir neatlaidīgs un nenogurstošs centienos turpināt darbu, ko viņš bija iesācis Debesīs, – mainīt Dieva likumu. Viņš ir guvis panākumus, liekot pasaulei ticēt teorijai, ko viņš lika priekšā Debesīs pirms savas krišanas, ka Dieva likums ir kļūdainš un to nepieciešams pārskatīt. Liela daļa kristiešu ar savu attieksmi, ja ne ar vārdiem, parāda, ka viņi tam piekrīt.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 2. sēj., 107. lpp.)

Domājot par senā Israēla vēsturi, varam redzēt, ka daudzējādā veidā viņi bija nonākuši nepatīkšanās, jo viņi ne tikai ignorēja noteiktus likuma priekšrakstus, kas praktiskiem nolūkiem bija paņemti nost no likuma, bet arī tam šo to pielika – tika pievienotas prakses, kas nebija likumā noteiktas un pat vadīja viņus pie tā pārkāpšanas.

Izlasi Mt 15:1–9. Kā mēs redzam šeit piemēru principam, par ko, lai gan citā kontekstā, Mozus brīdināja Israēla bērņus? _____

Kad ebreji beidzot dabūja apsolīto zemi, viņi bieži ignorēja tiešos brīdinājumus, piemēram, par elkdievību. Rezultātā viņi sekoja daudzām pagāņu praksēm, reizēm pat uzskatot to par daļu no Jahves pielūgsmes. Ap Jēzus laiku viņi jau bija ieviesuši dažādas cilvēku tradīcijas, kas, kā teica pats Jēzus, padarīja Dieva baušļus par absolūti neietekmīgiem.

Vienalga, vai pieliek vai atņem, likums ir mainīts, un tauta cieš sekas.

Kā mums jābūt uzmanīgiem, lai nepievienotu vai neatņemtu neko no tā, ko Dievs mums liek darīt? _____

Baal-Peora

5Moz 4:3, 4 Israēla bērniem tiek dota vēl viena vēstures mācību stunda, kas darbojās kā atgādinājums par pagātni un par visām garīgajām un praktiskajām patiesībām, ko viņiem vajadzēja no tās mācīties.

Izlasi 4Moz 25:1–15. Kas šeit notika, un kādas garīgas un praktiskas patiesības vajadzētu tautai paņemt no šīs neveiksmes? _____

Lai arī cik nepatīkami mums ir lasīt stāstus par to, kā Israēls aizslaucīja dažas pagānu tautas, kas dzīvoja viņu apkārtnē, šis ziņojums noteikti palīdz izskaidrot loģiku, kas ir aiz šādas pavēles. Israēlam bija jābūt par liecību ap viņiem esošajām pagānu tautām par patieso Dievu – vienīgo Dievu. Viņiem bija jābūt par paraugu, kas parāda, kādai jābūt patiesā Dieva pielūgsmei. Tā vietā viņi bieži pieķērās apkārtējo tautu pagānu “dieviem”, tādējādi saceloties pret pašu Dievu, kurš viņiem bija jāatklāj pasaulei.

Lai gan frāzei “nodoties netiklībai” bieži vien ir garīga nozīme, runājot par to, ka Israēls seko pagānu dieviem un praksēm (sk. Hoz 4:12–14), šajā gadījumā valoda (un pārējais stāsts) rosina domāt, ka notika seksuāls grēks, vismaz sākumā. Šeit atkal sātans savā labā izmanto kritušo cilvēka dabu, ar pagānu sievietes palīdzību pavedinot vīriešus, kas acīmredzot ļāva sevi pavedināt.

Nav šaubu, fiziskās netiklības akts pārgāja arī garīgā netiklībā. Iesaistītie ļaudis beigās izrādījās iekrituši pagānu pielūgsmē, kurā Israēls tika “pievienots Baal Peoram”, tas ir, viņi kaut kādā veidā pieķērās šim viltus dievam un pat upurēja tam. Neskatoties uz visu, kas viņiem bija mācīts un stāstīts, kaisles un iekāres karstumā viņi bija labprātīgi to visu atmet.

Kā tas varēja notikt? Viegli. Nocietinot savu sirdsapziņu pret pirmo grēku, kas bija fizisks, viņi nobrieda iekrist nākamajā – garīgajā, kas droši vien bija sātana augstākais mērķis. Viņi kļuva tik pagrimuši, ka saskaņā ar šo pantu viens no vīriem savu midiāniešu sievieti atveda tieši uz nometni, Mozus un tautas priekšā, kas raudāja, stāvēdama ārpusē pie tempļa.

Mūsu prāts un miesa ir cieši saistīti. Kas ietekmē vienu, tas ietekmē arī otru. Ko mēs varam no šī stāsta mācīties par to, cik garīgi bīstama var būt izdabāšana miesas tieksmēm? _____

Pieķerieties Kungam, savam Dievam

Tūkstoši gāja bojā grēkā ar Baal-Peoru. Tika iznīcināti “visi vīri, kas sekoja Baal-Peoram”. Tomēr daudzi nepievienojās atkrišanai.

Kas viņi bija?

“Bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt pieķērušies, jūs visi esat šodien dzīvi.”

(5Moz 4:4) Kā šis pants paskaidro atšķirību starp tiem, kas iekrita grēkā, un tiem, kas neiekrita? Kāda svarīga vēsts šeit ir mums attiecībā uz grēku un kārdināšanu, un Dieva spēku mūsu dzīvē? _____

Ievērojiet atšķirību starp vārdu “visi” šajā un iepriekšējā pantā. “Visi”, kas sekoja Baal-Peoram, tika iznīcināti, bet “ikviens no jums”, kas pieķērās Kungam, bija dzīvs. Vidusceļa nebija toreiz, ne arī tagad. Mēs esam vai nu par vai pret Jēzu (Mt 12:30).

Ebreju vārds “pieķerties” (“dbg”) bieži norāda uz spēcīgu nodošanos, pieķeršanos kādam. Tā pati ebreju vārda sakne ir izmantota 1Moz 2:24, kur teikts, ka vīrs atstās savu ģimeni un “pieķersies” savai sievai (sk. arī Rutes 1:14). Šajā kontekstā tas 5. Mozus grāmatā parādās četras reizes (5Moz 10:20, 5Moz 11:22, 5Moz 13:4, 5Moz 30:20), un katrā gadījumā ideja ir tā pati: viņiem, tautai, bija jāpieķeras savam Dievam. Tas ir, viņiem bija jāatdod sevi Viņam un jāiegūst no Viņa spēks un izturība.

Svarīgi ir atcerēties, ka cilvēku apzīmējumi ir teikuma priekšmets, kas paskaidro darbības vārdu: viņiem ir jābūt tiem, kas pieķeras. Viņiem ir jāizdara izvēle “pieķerties” Dievam un tad Viņa spēkā jāizvairās no krišanas grēkā.

Izlasi Jūdas 24 un 1kor 10:13. Kas šeit ir pateikts Jaunajā Derībā, ko varam atrast arī 5Moz 13:4? _____

Dievs ir uzticams; Dievs spēj mūs pasargāt no krišanas. Bet mums ir jāizdara apzināta izvēle pieķerties Dievam, kā to darīja uzticīgie Baal-Peorā. Ja tā, tad mēs varam būt droši, ka, lai arī kāds ir kārdinājums, mēs varam palikt uzticīgi.

Kā tādas darbības kā lūgšana, Bībeles pētīšana, pielūgsmē un sadraudzība palīdz mums pieķerties Kungam? _____

Jo kura cita tauta ir tik liela?

Daži nākamie panti, kas seko 5Moz 4:4, ir vieni no visdziļākajiem un skaistākajiem pantiem visā Bībelē (ebreju valoda ir krāšņa!). Kāds varētu apgalvot, ka būtībā 5Moz vēsts ir uzrakstīta tieši šeit, un pārējais viss ir komentāri. Lasot šos pantus, padomājiet par dažādiem veidiem, kā šo principu varētu attiecināt arī uz mūsdienām.

Izlasi 5Moz 4:5–9. Kāpēc Kungs ar Mozus starpniecību saka Israēlam šos vārdus? ___

Kungs grib, lai tauta saprot, ka viņi ir aicināti, izraudzīti īpašam mērķim. Viņi ir “liela” tauta, tieši tā, kā Dievs bija teicis Ābrāmam jau pašā pirmajā aicinājumā iziet no Kaldējas, ka “Es tevi darīšu par lielu tautu” (1Moz 12:2; sk. arī 1Moz 18:18).

Bet mērķis darīt viņus lielus bija, lai viņi būtu par “svētību” (1Moz 12:2) “visām zemes ciltīm” (1Moz 12:3). Lai gan lielākā svētība būs tas, ka Jēzus, Mesija, nāks no viņu cilts, līdz tam viņiem bija jābūt par pasaules gaismu. “Un tad Viņš teica: ‘Es padaru tevi arī par gaismu citām tautām, ka tu būtu Manas pestīšanas nesējs līdz pasaules galam” (Jes 49:6). Ne tādā ziņā, ka viņos būtu atrodama glābšana, bet caur viņiem bija jātiekl atklātam patiesajam Dievam, kas vienīgais var glābt.

Israēls pielūdza Dievu un kalpoja Debesu un zemes Kungam, kas bija radījis visu kosmosu; pagāni pielūdza klintis, akmeņus, kokus un dēmonus (5Moz 32:17, Ps 106:37). Cik liela atšķirība!

Šajos pantos Mozus norādīja uz divām iezīmēm, kas padarīja Israēlu īpašu. Pirmkārt, Kungs bija viņiem tuvu unikālā veidā ar svētnīcas starpniecību un, otrkārt, “likumu un tiesu” dēļ, kas atrodams bauslībā (5Moz 4:8).

Izlasi 5Moz 4:32–35. Ko vēl Kungs viņiem teica, no kā viņiem vajadzēja saprast, kāds īpašs aicinājums viņiem dots? _____

Nav šaubu, Israēlam bija dots tik daudz. Kā viņi rīkosies tālāk?

Jūsu gudrība un saprašana

5Moz 4:1–9, kā mēs redzējām, bija ne tikai tautas īpašā statusa spēcīga izpausme, bet arī tās misijas aicinājuma izpausme. Visos šajos pantos ir ieausta doma, ka viņiem ir jāpaklausa, jāseko, lai darītu to, ko Kungs viņiem bija pavēlējis darīt.

Izlasi vēlreiz 5Moz 4:6. Ko Kungs pasaka, kas tieši ir viņu “gudrība” un “saprašana” visu šo tautu acīs? _____

Pirmajā brīdī liekas, it kā pašos likumos un tiesās nebūtu ietverta gudrība un saprašana. Bet tas šajā pantā nav rakstīts. Jā, Kungs bija mācījis viņiem likumus un tiesas. Bet viņu gudrība un saprašana nāca no to ievērošanas, no paklausības tiem. Viņu paklausība – tā bija viņu gudrība un saprašana.

Israēlam varēja būt visbrīnīgākā likumu un noteikumu sistēma, kāda vien šajā pasaulē ir redzēta (patiesībā tā arī bija), bet ko tas viss dotu, ja Israēls tos nebūtu ievērojis? Patiešām, viņu gudrība, saprašana nāca no Dieva likuma atklāšanās viņu dzīvē attiecīgajā brīdī. Viņiem bija jāīsteno dzīvē patiesības, ko Kungs viņiem bija devis, un viņi to varēja darīt, tikai paklausot tām. Visa gaisma un patiesība nebūtu darījusi ne viņiem, ne pagāniem neko labu, ja Israēls nebūtu dzīvē īstenojis šo patiesību. Tāpēc atkal un atkal viņi ir aicināti paklausīt, jo viņu paklausība likumiem un tiesām, nevis likumi un tiesas pašas par sevi, bija tas, kas bija svarīgi, lai nestu liecību pasaulē.

“Paklausībā Dieva likumam šī tauta būtu kļuvusi par labklājības brīnumu pasaules nāciju priekšā. Tas, kurš tiem spēja dod gudrību un prasmi dažādos amatos, varēja joprojām būt viņu skolotājs, un, paklausot Viņa likumiem, tie tiktu paaugstināti un kļūtu cēlāki. Ja ļaudis būtu paklausīgi, tie tiktu pasargāti no tām slimībām, kuras skāra citas tautas, un tiktu svētīti ar enerģiju un prāta spējām. Dievs tiem nodrošināja visas iespējas kļūt par lielāko nāciju virs zemes.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 288. lpp.)

Izlasi Mt 5:13–16. Ko Jēzus pasaka mums šajos pantos, kas atspoguļo to pašu, ko Viņš bija teicis senajam Israēlam? Kā tam vajadzētu īpaši attiekties uz mums kā septītās dienas adventistiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jau no pašas lielās cīņas sākuma Debesīs sātana mērķis bija atmest Dieva likumu. Lai to paveiktu, viņš uzsāka savu sacelšanos pret Radītāju, un, kaut arī viņš bija izdzīts no Debesīm, viņš turpināja to pašu karu pret zemi. Piekrāpt cilvēku un tādējādi vadīt viņu pārkāpt Dieva likumu ir mērķis, kam viņš neatlaidīgi sekoja. Neatkarīgi no tā, vai tas tiks izdarīts, atmetot likumu pavisam vai noraidot vienu no tā priekšnoteikumiem, rezultāts galu galā būs tāds pats. Tas, kurš uzbrūk ‘vienam punktam’, parāda sacelšanos pret visu likumu. Viņa ietekme un paraugs ir pārkāpēja pusē, viņš kļūst ‘noziedzies pret visiem’ (Jēk 2:10).” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 582. lpp.)

Attiecībā uz Baal-Peoru Elena Vaita rakstīja: “Tie uzdrošinājās nostāties uz aizliegtās zemes un sapinās sātana valgos. Deju un mūzikas apburti un pagānu jaunavu skaistuma savaldzināti, tie atteicās no uzticības Jehovam. Piedaloties līksmajos sarīkojumos un dzīrēs, viņa baudīšana aptumšoja viņu prātu un nolauza pašsavaldīšanās barjeras. Kaislībām tika dota pilna brīvība, un, aptraipījuši savu sirdsapziņu kārībās, tie ļāvās pierunāties un locīja ceļus elku priekšā. Viņi pienesa upurus uz pagānu altāriem un piedalījās vispazemojošākajās ceremonijās.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 454. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par veidiem, kā mēs kā septītās dienas adventisti esam tajā pašā vietā, kur bija senais Israēls. Padomājiet par visu, kas mums ir dots pretstatā pasaulei ap mums un, jā, pat pretstatā citām baznīcām. Jautājums mums tāpēc ir: kā mēs reaģējam uz to, kas mums ir dots? Cik labi mēs atklājam savu “gudrību un saprašanu” pasaules priekšā?

2. “Bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt pieķērušies, jūs visi esat šodien dzīvi.” Darbības vārds “pieķerties” attiecas uz cilvēkiem. Kungs nepieķersies mums tādā ziņā, ka viņš mums sevi neuzspiedīs. Tā vietā, izmantojot svēto brīvās gribas dāvanu, mums ir jāizvēlas pieķerties Viņam. Kā mēs varam pieķerties Viņam?

3. Pakavējieties vairāk pie jautājuma svētdienas tēmas beigās. Ko nozīmē pielikt vai atņemt kaut ko no Dieva pavēlēm? Ja nerunājam par acīmredzamo, piemēram, sabata maiņas mēģinājumu, kā tas var notikt tik viegli, ka mēs to pat nepamanām?